

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Àlex Milián.

Coordinador: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redac-
ció*), Gemma Aguilera, Lluís Bonada, Xevi Campubí.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Vanesa

Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Tomàs Alcoverro (*Beirut*), Mònica
Bernabé (*Kabul*), Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronot
(*Moscou*), Joan Canela (*Johannesburg*), Jordi Carreras
(*Nova York*), Macià Claramunt (*Castelló*), Míriam
Díez (*Ciutat del Vaticà*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*),
Erena Calvo (*Rabat*), Carlos G. Cano (*El Salvador*),
Ricard González (*Washington*), Joan Antoni Guerrero
(*Andorra*), Pere Habet (*Catalunya Nord*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Iris Mir (*Pequín*),
Jordi Mumburí (*Roma*), Federico Rivas (*Buenos Aires*),
Anna Sàez (*Lleida*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma
C. Serra (*Berlín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gámez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos,
Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva
Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: ACN, Agència Efe, Tina
Bagué, Joan Celià, Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta,
Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala,
Toni Payà, Ramon Llop, Jordi Play, Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de la portada: EFE

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:

932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Esborrar la frontera

Fa 350 anys, el 7 de novembre, representants de Felip IV de Castella i de Lluís XIV de França, a l'illa dels Faisans (al riu Bidasoa, al País Basc) posaven fi a la guerra dels Trenta Anys, amb la signatura del tractat dels Pirineus, de conseqüències nefastes per a nosaltres. Sense comunicar-ho a les autoritats catalanes, la corona castellana cedia a França el comtat del Rosselló i part del de la Cerdanya. Aquell desmembrament explica que avui la frontera estatal entre el Regne d'Espanya i la República de França parteixi Catalunya als Pirineus.

D'aquell 1659 ençà, els esforços que els estats francès i espanyol (hereu de la corona castellana) han esmerçat a assimilar les comarques del nord –sota administració francesa– i la resta del país, al sud –sota administració espanyola–, han estat gegantins. Guerres, repressions, prohibicions, persecucions, divisions, menyspreu... La llista ha estat llarga. I sobretot, dura. Molt dura per a moltes generacions de ciutadans que, aquests darrers 350 anys, han patit, en etapes i intensitats diverses, a la pròpia pell la repressió física i cultural.

Tampoc no es pot dir que, actualment, en ple segle XXI, les administracions espanyoles i franceses hagin fet gaires passos per canviar d'actitud pel que fa al reconeixement del país. Ans al contrari: tots dos estats, amb formes més sofisticades i contingudes, mantenen la fèrria voluntat de resoldre el cas català per la via de l'assimilació. I és evident que la capacitat d'aquests dos estats moderns avui dia és inqüestionable.

Però, així i tot, 350 anys després d'aquell esquinçament del país (preludi de moltes més dificultats), avui, l'horitzó que se'ns presenta convida a l'optimisme. L'activitat creixent de les relacions entre entitats, col·lectius i persones de banda i banda de la frontera, entre les comarques del nord i del sud de Catalunya, posa de manifest que la potència de dos estats com l'espanyol i el francès no ha pogut liquidar les relacions naturals entre els territoris catalans. I com més va més proliferen les iniciatives que tendeixen a superar una lògica caduca que veia en els Pirineus una frontera natural, per comptes de veure-hi un espai de coincidència. L'Euroregió Pirineus-Mediterrània, l'Euram, l'Eurodistricte són iniciatives que cada vegada prenen més volada i que, de manera lògica i natural, desdibuixen una frontera absurda que no ha servit sinó per a perjudicar, en primer lloc, el desenvolupament de les potencialitats de les comarques catalanes de tots dos vessants dels Pirineus, i que només respon a les ànsies expansionistes caduques dels antics imperis europeus.

La globalització, però sobretot la lògica, de mica en mica, van esborrant els efectes d'aquell nefast tractat signat entre Castella i França ara fa 350 anys.

Als nostres lectors

Aquesta setmana arribem un xic més tard, per poder-vos explicar tot allò que ha passat durant la Setmana dels Octubre, i quins han estat els guanyadors dels 38ns Premis Octubre, lliurats dissabte passat, dia 31, a la nit.

Però no hem volgut passar per alt el xoc que vivim encara amb l'eclosió, arreu del país, de nombrosos casos de corrupció vinculats a la política. Tot i que l'instructor del darrer cas que ha esclatat, el cas *Pretòria*, és un jutge de l'Audiència Nacional espanyola que ha acabat convertint-se en l'origen del neologisme *garzonada*, la situació és preocupant. *Gürtel*, *Palma Arena*, *Palau*, *Pretòria*... Són massa casos per a no començar a mirar amb preocupació què li passa a la qualitat de la nostra democràcia.

Enric Rimbau